

РЕШЕНИЕ

№ 7549

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Младен Семов

Мария Стоева

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8883** по описа за **2023** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“ ЕАД,Е. против решение № 3699 от 01.08.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 20231110206191 по описа на Софийския районен съд за 2023г. с което е потвърдено наказателно постановление № 26/27.03.2023г. на изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ с което на касатора, на основание чл.221 ал.2 от ЗЗДр. и за извършено нарушение по чл.86 ал.1 т.1 вр. чл.86 ал.4 ЗЗДр. Е наложено наказание „имуществена санкция“ в размер на 500лв и на основание чл.116 ал.2 ЗЛЗ за извършено нарушение по чл.2 Наредба № 49 от 18 октомври 2010г. вр. чл.46 ал.3 ЗЛЗ е наложено наказание имуществена санкция в размер на 8000лв.

Твърди се,че решението на СРС е постановено при пълна липса на мотиви и правни аргументи,което нарушава правото на защита на касатора. Успоредно с това се твърди,че и по двете посочени нарушения в НП липсват конкретни норми,които да са нарушени, вместо тях са посочени общи принципи на осъществяване на медицинска дейност.Твърди още,че болниците на оказват извънболнична помощ по договор с РЗОК,немогат и нямат право да сключват договори с НЗОК за този вид помощ и не случайно тя се нарича извънболнична,поради което и когато пациентите получат

такава помощ в болница те дължат заплащане на същата, а ако лекарят прецени, че пациента не отговаря на условията за спешност – няма основание да му окаже безплатна медицинска помощ. Ако го направи тя няма да бъде заплатена нито от РЗОК, нито от МЗ по Методиката за субсидиране на лечебни заведения. Болниците няма сключен договор за оказване на извънболнична помощ.

В заключение и ако съдът бе изследвал нормата на чл.86 ал.1 от ЗЗдр. и чл.86 ал.4 ЗЗ е щял да отчете, че тя е обща и сама по себе си представлява принцип невключващ задължение за лечебното заведение. Искане се отмяна на акта.

Ответната страна – изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ изразява становище за неоснователност и моли оспорването да бъде отхвърлено.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, X. кас.състав, след като се запозна с касационната жалба и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, счита за необходимо да отбележи:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо, постановено от законен състав, в пределите на правораздавателната му компетенция и с оглед предмета на спора с който съдът е сезиран.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 26/27.03.2023г. на изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ с което на касатора, на основание чл.221 ал.2 от ЗЗдр. И за извършено нарушение по чл.86 ал.1 т.1 вр. чл.86 ал.4 ЗЗдр. Е наложено наказание „имуществена санкция“ в размер на 500лв и на основание чл.116 ал.2 ЗЛЗ за извършено нарушение по чл.2 Наредба № 49 от 18 октомври 2010г. вр. чл.46 ал.3 ЗЛЗ е наложено наказание имуществена санкция в размер на 8000лв.

За да потвърди оспореното НП, съдебният състав на СРС е приел, че както издаденият АУАН, така и оспореното НП съдържат ясно описание на всички обстоятелства при които е извършено нарушението, АУАН е съставен в срока по чл.44 ал.1 ЗАНН, като по него не е депозирано възражение, нито е поискано сключване на споразумение. На основание чл.53 ал.1 ЗАНН, АНО е установил несъмнено факта на извършеното нарушение, личността и вината на нарушителя, като е обоснована липсата на предпоставки за приложение на чл.28 ЗАНН с оглед високата степен на обществена опасност. Посочено е, че нарушението е вида на формалните, при които не се изисква настъпване на обществено опасни последици, като определеният размер на наказанието е съответен на тежестта на нарушението и степента на обществената опасност.

На тази база съдът съобрази:

Така постановеното решение е в нарушение на чл.172а ал.2 от АПК.

Дори при простата съпоставка между теста и съдържанието на оспореното НП и съдебното решение се установява пълен идентитет като форма, начин на пресъздаване и идентичност на съдържание. Всъщност ако бъде сменена уводната част на

съдебното решение и оспореното НП, както и съответният диспозитив, то между двете не би могло да се направи разлика. Съдът нито е обсъдил възраженията на страните, нито е изложил мотиви защо счита оспорването за неоснователно. Горепосочените бланкетни изречения не се свързват по никакъв начин нито с твърденията на страните, нито с предмета на оспорването и като такива могат да бъдат посочени единствено като структурирани извадки от приложимият закон, без никаква яснота обаче относно неговата приложимост.

Дословно и чрез обособяването на един нов ред е преписан текста на НП и относно преценката за маловажност.

В този смисъл настоящият състав приема, че съдебното решение е постановено при съществено нарушение на процесуалния закон, изразяващо се в необсъждане относимите възражения на жалбоподателя с посочване на съответната нормативна уредба и в частност:

Не е обсъдено твърдението за незаконосъобразност на оспореният акт поради диференцираността на вида помощ, която лечебните заведения са длъжни да оказват, респ. нейното заплащане в хипотезите на болнична и извънболнична помощ.

Липсва анализ на вида оказана помощ на пациента от страна на лечебното заведение.

Не е анализирано твърдението, че пациентката е била с хрема, което предполага преглед при личен лекар и по негова преценка – направление към съответния специалист.

Не е анализирано твърдението, че оказаните от болничното заведение услуги и изследвания не са спешни и като такива са извън обхвата на болничната медицинска помощ и се заплащат от пациента.

Не е анализирано твърдението, че ако наличието на установената структура в болницата нарушава чл.2 от Наредба № 49 от 18 октомври 2010 вр.чл.46 ал.3 от ЗЦЗЛ, то това нарушение следва от приетият Правилник за устройството, дейността и вътрешния ред на Клиника по УНГ болести.

Не е обсъдено и възражението, че преглед на пациент в неспешно състояние и неподлежащ на хоспитализация в кабинет към Клиника по УНГ болести, не може да доведе до нарушение на посочените разпоредби.

По силата на чл.63 ал.9 от ЗАНН съдът потвърждава акта по чл. 58д, когато не са налице основания за неговата отмяна или изменение. В контекста на гореизложеното и видно от първоинстанционното решение не може да се установи защо съдът е приел липса на основания за отмяна или изменение на оспореното НП.

В този смисъл нормата е приложена голословно и бланкетно, в нарушение на производствените правила, поради което и решението следва да се отмени, а делото да се върне за ново разглеждане от друг състав.

При новото разглеждане съдът дължи пълен анализ и произнасяне по всички относими към предмета на спора възражения/неотнесими възражения съдът не е длъжен да обсъжда/, като при постановяване на съдебният си акт, състава следва да установи самостоятелно всички правно значими факти, и да осъществи анализ относно тяхната съставомерност в хипотезата на приложените разпоредби. При новото разглеждане и произнасяне и ако счита, че са налице основания за не/приложимост на чл.28 ЗАНН, съдът следва да изложи и самостоятелни правни аргументи.

С оглед изложеното и съответствие с чл.63а ЗАНН настоящият състав приема, че е налице основание по чл. 348 ал.1 т.2 НПК изразяващо се в пълна липса на

самостоятелен анализ на всички относими факти по спора, респ. нарушение на изискването за съдържание на съдебния акт.

Предвид изложеното и на основание чл. 63в ЗАНН във вр. с чл. 222, ал. 2 АПК, Административен съд София – град X. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3699 от 01.08.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 20231110206191 по описа на Софийския районен съд за 2023г.

ВРЪЩА делото на друг състав на същия съд за произнасяне при спазване указанията, дадени с мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: